

stemme ham. Man opfatter maasse Sagen saaledes — og saa kan jeg heller ikke billige det — at det egentlig ikke er for at saa netop ham væk, at man udstemmer ham, men man tager bare ham for at antyde, i hvilken Retning man mener, at Landstinget herefter skulde behandle Indfødsrettsagen. Men saa kan jeg som sagt heller ikke gaa med til denne Endring; thi saa forudsættes det jo ved denne Endring, at Landstinget herefter skal gaa strengere frem. Jeg ønsker nemlig, at Landstinget maa blive ved at gaa frem paa den humane Maade, paa hvilken vi ere gaaede frem, siden vi fik Alderdomsunderstøttelses- og Fattigloven. Jeg tror ogsaa, at vi staa os bedst derved. Det var ønskeligt, om vi fik gode Erhvervsvilkkaar, saa at fremmede Folk ogsaa fik Lust til at indvandre i Danmark. Det er lidet ønskeligt, om det skulde blive saa trangt for vore Erhverv, at vore egne udvandre; men dem, som have arbejdet her i Landet, vil jeg ikke være med til at udelukke fra den bedre Forsørgelse, som Alderdomsunderstøttelsesloven til en vis Grad giver. Jeg ser saaledes paa Forholdet mellem Fattigloven og Alderdomsunderstøttelsesloven, at det i Grunden er 2 Slags Forsørgelser af samme Art. Der er bare den Forskel, at det ene Hold beholder de borgerlige Rettigheder, det andet ikke. Det er, om man vil, en finere og en simplere Art af Forsørgelse; men der er et Udtryk, der er fælles i begge Love, det er, at ingen skal have mere end det nødvendige.

Jeg tror altsaa, at i Grunden vil denne Sag om Indfødsretten til enhver Tid regulere sig selv. Have vi gode Erhvervsvilkkaar, trænge vi til fremmede Arbejdere og kunne hyde dem gode Vilkkaar, ville de komme her ind og ellers ikke. Men komme de her ind, udføre deres Arbejde her og bo her i en længere Aarrække, skulle vi ogsaa være saa humane, at vi hyde dem ordentlige Livsvilkkaar paa deres gamle Dage.

Jeg skal derfor ogsaa forbeholde mig min fri Stilling over for Lovforslaget, om det muligvis fra Folketinget skulde vende tilbage her til ændret til den Stillelse, som det oprindelig havde; da det blev forelagt af Ministeren.

Ordføreren (R. O. C.): De Bemærkninger, som det ærede Medlem nu kom med, være vi jo forberedte paa at høre efter Sagens Behandling i forrige Møde. Jeg finder paa Udvalgets Flertals Vegne ikke nogen Anledning til at komme ind paa en nærmere Drøftelse af det af ham rejste Spørgsmaal.

Jeg tillader mig i den Henseende at henvise til de Udtalelser, der foretoges i Betænkningen. Vi have ikke opfordret Tinget til at være mindre humant ved Afgørelsen af den Slags Sager end hidtil. Vi have kun opfordret Regeringen til at skaffe, og ønsket for Tinget, at det kunde faa, fyldigere og mere positive Oplysninger, saa at det kan afgive et mere begrundet Skøn, end man hidtil har været i Stand til.

Den Indstilling, vi have gjort med Hensyn til Nr. 259, har jo ved 2den Behandling af Lovforslaget været udførlig drøftet, og jeg skal ikke komme tilbage dertil. Jeg vil kun gøre den almindelige Bemærkning, at netop denne Ansøger jo ikke hører til dem, der ere indvandrede i en tidlig Alder; han er netop kommen her ind som gift Mand med 3 Børn, i en Alder af 40 Aar, og de Grunde, som anførtes af det ærede Medlem for, at man skulde vise sig human mod dem, som ere komne her ind i en ung Alder, have været her i mange Aar og ikke have tænkt i mindste Maade paa eventuelt at faa Understøttelse af det offentlige, kunne altsaa ikke — i alt Fald ikke i stærk Grad — gøres gældende lige over for ham.

S. Jensen: Blot en ganske enkelt Bemærkning. Naar man nøjagtig gennemlæser den Betænkning, som er afgiven af Udvalgets Flertal, kan man i Grunden sammenfatte den i det Udtryk, at hele Betænkningen er en eneste stor Betænkelighed, der peger i dobbelt Retning, idet den dels indeholder en Opfordring til den højtærede Minister om skarpt at kritisere de indkommende Ansøgninger, dels, efter mit Skøn, en Hensigtstilling til Tinget om ogsaa at tage lidt skrappere paa Ansøgere om Indfødsret. Hvad Hensigtstillingen til Ministeren angaar, skal jeg sige, at jeg har ikke det mindste imod, at det henstilles til Ministeren at vaage nøje over, at han faar saa fyldige Oplysninger om Ansøgerne som muligt. Det vil jo skaffe Ministeriet forøget Arbejde og skabe Bankeligheder for mange Ansøgere, men det kan være berettiget. Derudover ønsker jeg imidlertid ikke at opfordre Ministeren til at fare skarptere frem. Der er en Ting, som jeg ikke ved — mulig ved heller ikke Udvalgets Flertal det — det er, hvor mange af de Ansøgninger, som ere indkomne om Indfødsret, der ere lagte til Side? Det ved jo den ærede Minister og maasse Udvalgets Flertal, men jeg ved ikke, hvor skarpt Ministeren har draget mellem Ansøgerne. Jeg er enig med Ministeren i, at alle de, som ere optagne paa Indfødsretsforlaget, fortjene ogsaa at